

Skatteministeriet

11. december 2019

J.nr. 2019 - 3365

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 64 - Forslag til Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skatteindberetningsloven og lov om en aktiv beskæftigelsesindsats (Kommunalt ejede forsyningsvirksomheders valg af privat inddrivelse, restanceinddrivelsesmyndighedens overvæltning af omkostninger på skyldner ved brug af privat inkassator til inddrivelse i udlandet, ophævelse af fradragsret for renter af fordringer under inddrivelse samt forældelse m.v. i genoptagelsessager på inddrivelsesområdet m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 20 af 10. december 2019.

Morten Bødskov

/ Annemette Ottosen

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 10. december 2019 fra DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening, jf. L 64 - bilag 9.

Svar

1. DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening anfører, at der med lovforslaget ikke vil blive sikret nogen reel ligestilling mellem de kommunalt ejede forsyningsselskaber, der vælger privat inddrivelse, og privatejede forsyningsselskaber, fordi det med lovforslaget ikke vil være muligt for de kommunalt ejede forsyningsselskaber at opkræve de samme inddrivelsesomkostninger. Dette kan betyde, at betalende forbrugere fortsat kommer til at bøde for de dårlige betaleres manglende betaling, og at skyldnerne påføres høje omkostninger, da flere sager vil havne i fogedretten.

Kommentar

En fuldstændig ligestilling mellem de kommunalt ejede forsyningsselskaber, der vælger privat inddrivelse, og privatejede forsyningsselskaber vil alene kunne opnås, hvis den udpantningsret, som er tillagt de kommunalt ejede forsyningsselskabers offentligretlige fordringer, ophæves. Udpantningsretten indebærer, at fogedretten vil kunne foretage udlæg for fordringen, uden at der forinden er tilvejebragt et særligt udlægsgrundlag i form af f.eks. en dom eller et skriftligt forlig med skyldneren. De privatejede forsyningsselskaber har ikke udpantningsret for deres privatretlige fordringer, og lovforslaget indebærer på dette punkt derfor, at de kommunalt ejede forsyningsselskaber, der vælger privat inddrivelse, er stillet bedre end de privatejede forsyningsselskaber, der vil skulle tilvejebringe et udlægsgrundlag, inden fogedretten kan anmodes om at foretage udlæg for kravet.

Det er rigtigt, at en fastholdelse af udpantningsretten vil kunne have den konsekvens, at visse udenretlige inddrivelsesomkostninger ikke vil kunne anses for at være rimelige og relevante og dermed ikke vil kunne overvæltet på skyldneren, fordi omkostningerne vedrører nogle skridt, som vil være overflødige som følge af udpantningsretten. Det er dog fogedretten, der i forbindelse med en udlægsforretning vil skulle afgøre, hvilke udenretlige inddrivelsesomkostninger der konkret vil kunne overvæltet på skyldneren.

De udenretlige inddrivelsesomkostninger er reelt udtryk for udgifterne vedrørende en forlænget og intensiveret opkrævning, der skyldes, at den oprindelige opkrævning ikke har ført til betaling inden for den betalingsfrist, der er fastsat i denne første opkrævning. En sådan intensiveret opkrævning indebærer dog ikke nogen tvangsinddrivelse. Den vil alene fogedretten kunne bistå med.

En skyldner, der er i stand til at betale sin gæld til et kommunalt ejet forsyningsselskab, der har valgt privat inddrivelse, kan undgå en sådan tvangsinddrivelse via fogedretten – og dermed undgå indenretlige inddrivelsesomkostninger som f.eks. retsafgift – ved ganske enkelt at betale gælden. Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, bør en kommunalt ejet forsyningsselskab, der har valgt privat inddrivelse, gøre det klart for skyldneren, at denne ved fortsat mangel på betaling vil blive udsat for en udlægsforretning hos fogedretten. Dette kan ske i en rykkerskrivelse. Det foreslås i øvrigt i lovforslaget, at

rentelovens bestemmelse om opkrævning af rykkergebyr skal finde anvendelse for et kommunalt ejet forsyningsselskab, der har valgt privat inddrivelse. Mange skyldnere vil formentlig foretrække, at sagen ikke når helt til fogedretten, og derfor indgå en afdragsordning eller betale gælden, inden det når så vidt. Jeg mener derfor ikke, at det er berettiget at konkludere, at lovforslaget vil indebære, at flere sager vil havne i fogedretten, og betyde, at skyldnerne påføres forhøjede udgifter.

Lovforslaget er udtryk for et kompromis mellem på den ene side den ønskede ligestilling med privatejede forsyningsselskabers inddrivelse og på den anden side et ønske om ikke at påføre skyldnerne væsentligt flere inddrivelsesomkostninger. Den foreslåede fastholdelse af udpantningsretten ved et kommunalt ejet forsyningsselskabs valg af privat inddrivelse giver et sådant kommunalt ejet forsyningsselskab en lettere vej til fogedretten end den, de privatejede forsyningsselskaber har. Til gengæld kan udpantningsretten have som konsekvens, at visse udenretlige inddrivelsesomkostninger vurderes ikke at være rimelige og relevante, hvorfor de ikke kan overvælttes på skyldneren.

2. DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening har hos en advokat med særlig viden om Justitsministeriets inkassoregler indhentet et notat. I notatet anføres, at der er behov for at få tilvejebragt et sikkert hjemmelsgrundlag for, at der ved vurderingen af, hvilke udenretlige inddrivelsesomkostninger der kan overvælttes på skyldneren, ikke skal tages hensyn til udpantningsretten. I notatet redegøres der for, at der på baggrund af praksis på området for fremmedinkasso – dvs. hvor f.eks. en advokat er antaget til at forestå den udenretlige inddrivelse – ikke vil være mulighed for at overvælte udenretlige omkostninger på skyldneren. Det foreslås derfor, at rentelovens §§ 9 a og 9 b skal finde anvendelse, uanset at der er udpantningsret for de kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer.

Kommentar

Indledningsvist vil jeg bemærke, at det ikke har været tanken, at alle udgifter skal kunne overvælttes på skyldneren ved brug af private aktører. Jeg mener, at det giver god mening, at alene rimelige og relevante omkostninger skal kunne overvælttes på skyldneren, og at der i den forbindelse tages hensyn til, at de kommunalt ejede forsyningsselskabers offentligretlige fordringer er tillagt udpantningsret. Omkostninger, der vedrører overflødige tiltag, skal derfor ikke kunne overvælttes på skyldneren. Det kan f.eks. være brug af en privat inkassator til at forestå et arbejde, som fordringshaveren selv havde mulighed for at udføre uden større besvær.

Den afgørelse fra 2007, der nævnes i notatet, er netop udtryk for, at udenretlige inddrivelsesomkostninger ved brug af fremmedinkasso, dvs. sager, hvor fordringshaver har overgivet sagen uden særlig grund til inkasso hos f.eks. en advokat, ikke uden videre kan overvælttes på skyldneren, fordi fordringshaveren selv kunne have forsøgt sig med en afdragsordning og om nødvendigt sendt sagen i fogedretten.

Når det er sagt, ses det ikke i den bekendtgørelse fra 2002, som der henvises til i notatet, at være udelukket at overvælte omkostninger, der vedrører egeninkasso, på skyldneren.

Ved egeninkasso forstås, at fordringshaveren selv forsøger at få etableret f.eks. en afdragsordning med skyldneren. Det er i sidste ende fogedretten, der i den konkrete sag afgør, hvilke omkostninger der kan overvælttes på skyldneren. Dette svarer i øvrigt til, hvad der gælder for privatejede forsyningsselskaber, som også må tåle, at det er fogedretten, der afgør, hvilke omkostninger der er rimelige og relevante.

Som nævnt ovenfor er lovforslaget udtryk for et kompromis mellem på den ene side den ønskede ligestilling med privatejede forsyningsselskabers inddrivelse og på den anden side et ønske om ikke at påføre skyldnerne væsentligt flere inddrivelsesomkostninger. Jeg kan derfor ikke støtte forslaget i notatet.